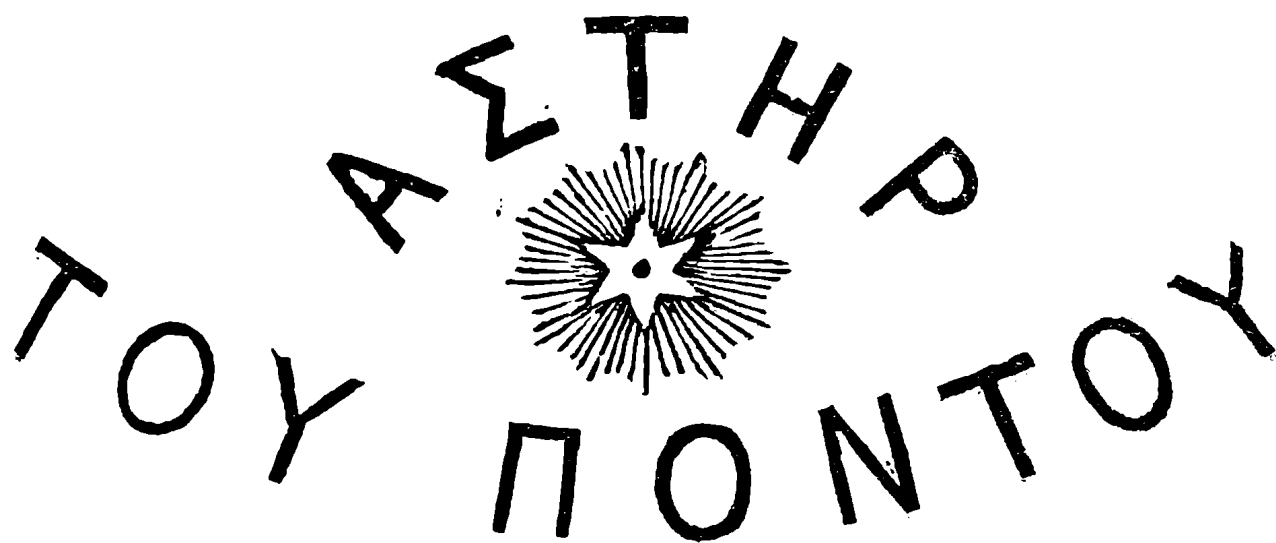

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τῇ 17 ῃ Μαρτίου ἑ. ἑ. ἡμέρᾳ τῆς ἀφίξεως τῆς Α. Πανιερότητος εἰς Τραπεζοῦντα.

Σεβάσμιος ἱερὸς κληρὸς, καὶ ἐν Χριστῷ λίαν ἡμῖν πεφιλημένοι εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί!

Καταπεπονημένοι ἐκ μακροῦ καὶ οὐχ ἥττον ἀνιανοῦ ταξιδίου, ὀλίγα τινὰ δυνάμεθα νὰ προσαγορεύσωμεν ὑμῖν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Καὶ ἐν πρώτοις μὲν εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἐκδηλωθεῖσιν υἱικοῖς ὑμῶν αἰσθήμασιν ἐν τῇ γενομένῃ ἡμῖν ἐγκαρδίῳ ὑποδοχῇ, αἰσθήμασιν, ἅτινα τιμῶσιν οὐχὶ τὸν πρὸς ἐν ταῦτα ἐνδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν εὐσέβειαν καὶ εὐγένειαν, παρέ-

χοντα νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι αὕτη σύνοι-
δε νὰ τιμᾷ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιε-
ρέως ἐν τῷ ἐμφανιζομένῳ ὑμῖν υἱῷ
τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐν
τῇ ιδιότητι τοῦ πατρὸς καὶ ἀρχιποι-
μένος ὑμῶν.

Ἐπομένως δὲ δηλοῦμεν ὅτι ἐπεθυ-
μοῦμεν μὲν ἵνα μὴ μετεκινούμεθα
ἀπὸ τοῦ ἐν ᾧ διεμένομεν μέρους τοῦ-
το μὲν διότι αἱ μεταθέσεις καὶ ἄκαι-
ροι μετακινήσεις ἡκιστα ἡμῖν φίλαι
τυγχάνουσι· τοῦτο δὲ διότι, ἂν ἡ ἐ-
πιτέλεις τοῦ ἀγαθοῦ ἀπαιτῇ χρόνον
καὶ κόπον οὐ τοὺς τυχόντας, εἰς χει-
ρας ὅμως διοικητικῆς χειρὸς, διατε-
λούσης ἄνευ ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας,
οἷα ἐστὶν ἡ ἡμετέρα, μόνην δὲ ἐκτε-
λεστικὴν ἐξουσίαν ἐχούσης τὴν πει-
θῶ, ἡ ἐπιτέλεις αὕτη ἀπαιτεῖ ἐτι
μᾶλλον μείζονα χρόνον, καὶ δεκαε-
τία ὅλη μόλις δύναται νὰ λογισθῇ
ὡς ἔτος μόνον. Ἀφοῦ ὅμως εὐ-

ἔδοξε τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ, τῇ τὴν πρόνοιαν τῶν πάντων ἐχούσῃ, καὶ ἀμέριστον τὴν ἑαυτῆς ἀγάπην πα-
σι παρεχομένη, ἡμῖν οὐκ ὑπελείπει-
το, εἰ μὴ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδέ-
ξασθαι τὰ γεγενημένα, καὶ ἀπροφά-
σιστον ὑποτάξαι ἑμαυτὸν τῇ καλεσά-
σῃ με φωνῇ αὐτῆς, ὡς φωνῇ Κυρίου.

Τὰ πράγματα ὁμῶς δὲν ἴστανται
μέχρι τῆς ἀπλῆς ὑποταγῆς· ἀλ-
λ' εἶναι ἀληθές ὅτι ὅσῃ λύπῃ τις
αἰσθάνεται δι' ὅ,τι ἀπόλλυσι, τοσαύ-
την καὶ ἔτι μείζονα χαρὰν καὶ ἀγά-
πην δι' ὅ,τι ἀποκτᾷ· ὅσῃ λύπῃ
αἰσθάνεται ὁ πατὴρ διὰ τὸ τέκνον,
οὕτινος στερεῖται, τοσαύτην καὶ μεί-
ζονα χαρὰν διὰ τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον
ἀποκτᾷ. Οὐχὶ δὲ ἡμεῖς μόνοι τοσοῦ-
τον ἄστοργοι ἐν τῷ κόσμῳ ἔφουμεν,
ὥστε οὐδένα νὰ αἰσθανώμεθα τὸν πό-
νον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἀπο-
κτῆ^{θέντα} ἡμῖν νῦν τέκνα· τοῦναν-
τίον ἐστερημένοι τέκνων (*), δλόκλη-
ρος ἡμῶν ἡ ἀγάπη ἐστράφη πρὸς ὑ-
μᾶς, καὶ ἐφ' ὑμᾶς συνεκεντρώθη καὶ
ἠφωσιώθη, καὶ δεινὸς ἔκτοτε ἔμερος
κατέλαβε τὴν ψυχὴν ἡμῶν, πάτε ἂν
εὐρεθισόμεθα μεταξὺ ὑμῶν, τῶν φιλ-
πάτων καὶ ἐν Χριστῷ εὐ ἡγμένων
τέκνων ἡμῶν ὑπὸ τοῦ περισπουδά-
στου καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλῆς
τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπολαύ-
οντος ἀδελφοῦ καὶ προκατόχου ἡμῶν,

τοῦ Σεβασμιωτάτου ἁγίου Θεσσαλο-
νίκης. Θεία δὲ συνάρσει, ἰδοὺ ἡμέ-
μεν κατὰ τὸν ἡμέτερον πόθον ἐγγύ-
τατα ὑμῶν καὶ ἐν μέτρῳ ὑμῶν, εὐ-
λογοῦντες καὶ ἀγιαζόντες πάντας
ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας, ἀγαπητοί, καὶ τῷ
προσρήματι τῆς εἰρήνης προσεγο-
ρεύοντες.

Τί δὲ αἰσθανόμεθα κατὰ τὴν στιγ-
μὴν ταύτην, οὐκ ἐξὸν λαλῆσαι. Οὐκ
ἐξὸν ἡμῖν· διότι καταπεποντημένοι ἐκ
μακροῦ καὶ οὐχ ἥττον ἀνιάρου τα-
ξειδίου, ὡς ἐφθήμεν εἰπόντες, τυγ-
χάνομεν, καὶ ἀλόγιστα ἴτως οὕτως
ἐρῶμεν· οὐκ ἐξόν· διότι ἐπιφυλακτι-
κότητα ἐν τῇ ἐνδείξει τῆς ἀγάπης
πρὸς τὰ τέκνα τῆς στοργῆς αὐτῶν
συνιστᾷ τοῖς πατράσιν ἡ Ἐθική· καὶ
οὐκ ἐξόν· διότι τὰ ἡμῖν ἀριεστὰ, ἴ-
σως ἄλλοις ἀνιάρᾳ δόξουσι. Τούτου
ἐνεκα ἀποστρέφομεν τὴν διάνοιαν ἀπὸ
τῶν σοβαρῶν καὶ θυμῶν τοῦ πνεύ-
ματος διανοημάτων, καὶ ἐρχόμεθα ἐκ
τὰ πρόχειρα καὶ τυχαῖα τῆς καρδίας
ἡμῶν αἰσθήματα, ἅτινα ὡς τοιαῦ-
τα οὐδένα ἡμῖν τὸν κίνδυνον τοῦ ναυ-
αγίου ἢ τῆς ἀποπλανήσεως εἰς τὰς
χώρας τῆς ἀλογίας παρουσιάζουσιν.
Χαίρομεν τοίνυν πατοῦντες τὸ ἐλα-
φος ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ ἱστάμενοι οἱ τὴν
Ἀνατολὴν τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ εὖ
ζῆν διδάξαντες μύριοι ἐκεῖνοι, ἀνέ-
κραξαν, Θάλασσα!!! Θάλασσα! ἡ
ζωὴ καὶ τὸ αἷμα τῆς γῆς, ἡ ζωο-
γονοῦσα τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν τῷ
κόσμῳ. Θάλασσα! ἐν ᾗ ὁ ἄνθρω-

(*) Καὶ οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ὀνομαστικὰς ἀπολύ-

πος τὴν ἐαυτοῦ μεγαλοδυναμίαν ἀ-
σκει· καὶ θάλασσα ἡ ἐν τῷ διαλυτῷ
αὐτῆς ὑπάρχουσα ὁ σφιγκτότερος
σύνδεσμος τῶν ἐθνῶν καὶ τὸ ταχύ-
τερον μέσον τῆς γνωριμίας, ἐξημε-
ρώσεως καὶ ἀδελφοποιήσεως πάντων
τῶν τὴν γῆν ταύτην οἰκούντων ἀν-
θρώπων. Χαίρομεν πατοῦντες τὸ
ἔδαφος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἡ ἀλουργίς
τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ ἡμετέρου γένους
εὐρέποτε ἀσφαλὲς καταφύγιον ἀ-
πὸ τοῦ ἐπιβουλευσαμένου αὐτὴν
διωγμοῦ. Χαίρομεν πατοῦντες τὸ ἔ-
δαφος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἡ ἀκαταγώνιστος
δύναμις τῶν ἐνδόξων Ὁσμανιδῶν
ἔδειξε μίαν εἰσέτι φορὰν, τί δύναται
ἔθνος ὀρθοσκεῦον, ἔθνος ὁμονοοῦν, καὶ
ἔθνος μὴ ἀφιστάμενον τῶν πατρῶων
αὐτοῦ ἀρετῶν. Καὶ χαίρομεν ἰδίᾳ
διότι ἀξιούμεθα ν' ἀπολαύσωμεν ὑ-
μᾶς, τὸ ἡμέτερον τούντεῦθεν ἀγλαΐ-
σμα, ὑγιεῖς, καὶ κομῶντας, ὡς ἔστιν
ἡμῖν κρῖναι ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν
ὑμῖν ναῶν καὶ σχολείων, καὶ τῆς ἡ-
δὴ ἐνδεικνυμένης εὐσεβοῦς εὐλαβείας
πρὸς τὸν κληρον, κομῶντας φημί, ἀρε-
τῆς καὶ εὐσεβείας, φιλογενείας καὶ
φιλομουσίας καὶ πάσης πατρώας ἀ-
ρετῆς. Χαίρομεν ἐπὶ τούτοις, καὶ χαί-
ροντες τὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ «Χαίρετε» ὑμῖν προσφωνοῦ-
μεν. Χαίρετε, τεκνία ἡμῶν ἐν Κυρίῳ
ἀγαπητὰ, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἤλθομεν βεβαίως ἐνταῦ-
θα, ἵνα ἀλληλοθαυμαζώμεθα, ἢ ἵνα

ἐγκώμια ἀρσιβαλίων ἐπαίνων, ἀγόνων
πρακτικῶν ἀποτελεσμάτων, διακενῆς
πρὸς ἀλλήλους πλέκωμεν. Ἦλθομεν
καθήκοντὰ ἐπιβεβλημένοι· καθήκοντα
παρὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, κα-
θήκοντα πρὸς τὴν σεβαστὴν αὐτοκρα-
τορικὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν, καθήκον-
τα πρὸς τὸ Χριστιανικὸν ἐκκλησί-
ασμα, καθήκοντα πρὸς τὴν σπουδάζου-
σαν νεολαίαν, καθήκοντα πρὸς τὴν
ἀδικουμένην, ἀλλ' ἀνίσχυρον ἀθωότη-
τα, καθήκοντα πρὸς τὴν εἰρήνην, κα-
θήκοντα πρὸς τὴν κατὰ Θεὸν τελειο-
ποίησιν τῶν Χριστιανῶν καὶ ὁδηγίαν
εἰς τὰ ἄγοντα αὐτοὺς εἰς τὴν ψυχικὴν
σωτηρίαν. Καὶ διὰ πάντα ταῦτα, πολ-
λά τινα ἀπαιτούμεθα παρ' ὑμῶν·
παιδείαν, λόγον, δύναμιν ἐν ἔργοις
καὶ λόγοις, ὧν πάντων ἡμῶν εἰς
ἀξιοσπούδαστος ἡμῶν προκάτοχος, ὁ
τοσοῦτος εὐδοκίμως ποιμάννας ὑμᾶς.
Ἀλλ' ἡμεῖς ἀτυχεῖς γυμνοὶ παντα-
χόθεν, μόνον τὴν ὁρατὴν ἐξ ἡμῶν ἰσχυ-
ράν ἵνα καθορῶμεν τὴν ἡμετέραν γυ-
μνότητα. Ἀλλ' ἀκριβῶς ὅ,τι ἐλλείπει
ἡμῖν, ἀπαιτήσομεν παρ' ἡμῶν. Τὴν
σοφίαν καταβαλοῦσιν ἡμῖν οἱ διδά-
σκαλοι, τὴν πεῖραν οἱ διὰ μακρῶν
ἐτῶν εἰς τὰ διοικητικὰ τῆς κοινότη-
τος ἀσκηθέντες, καὶ ἀπταιστον αὐ-
τὴν διὰ τὸ μέλλον κεκτημένην, τὴν
εὐβουλίαν τὸ γῆρας, τὸ θάρρος ἢ νεό-
της, ἢ λογιότης τὴν στάθμην τῆς
ἀγαθῆς πορείας, ὁ πλοῦτος τὰ μέσα
τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀγαθῶν βουλευ-
μάτων, ἵνα οὕτω δυνηθῶμεν νὰ ἀ-

φιχθῶμεν εἰς τὸν προσδοκώμενον σκοπὸν, τὰς ὑμετέρας προσδοκίας. Ἄλλ' ὑμεῖς; ἐρωτᾶτε, ὑμεῖς; Ἡμεῖς οὐδὲν ἕτερον, ἀπαντῶμεν, φέρομεν, εἰ μὴ προθυμίαν πολλὴν καὶ ἀγάπην ἔνθουν καὶ φλογερὰν πρὸς τὸ καλὸν, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθές. Τὰ λοιπὰ πάντα θ' ἀπαιτήσωμεν παρ' ὑμῶν, καὶ δι' ὑμῶν θὰ ἐπιτελέσωμεν ὅ,τι ὑμῖν συμφέρει. Φέρομεν ἀγάπην πρὸς τὸ καλὸν, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθές, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγάπης ταύτης καὶ τῶν ἀρχῶν τούτων οὐδεὶς ἐκστήσει ποτὲ ἡμᾶς, οὔτε λόγος, οὔτε ἀπειλή. Οὐδεμία δυσωπία θὰ κατισχύσῃ ποτὲ νὰ πείσῃ ἡμᾶς, ἢ παρακαλοῦσα ἢ ἀπειλοῦσα, νὰ μετέλθωμεν τὸ ἀδίκον ἀντὶ τοῦ δικαίου, ἢ νὰ χαρισθῶμεν ποτε εἰς αὐτό. Μὴ γένοιτο! εἶνε τὸ μόνον ἐλάττωμα ἡμῶν, ἢ σταθερὰ ἐμμονὴ ἡμῶν ἐν τῷ δικαίῳ, τῷ ἀληθεῖ. Ἐνεκα ἀπαρέσκομεν τὴν ἀδικίαν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἐκλήθημεν ἵνα ἀσκήσωμεν δικαιοσύνην, καὶ διδάξομεν οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οὐχὶ τὴν ἀδικίαν. Οὐαὶ ἐὰν τὸ ἄλλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθῇσεται; Ὁ λόγος ἡμῶν ἔσται ναὶ ναί, οὐ, οὐ, ὃ ἔστιν, ὡς ἐρμηνεύεται εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου, ὁ λόγος ἡμῶν ἔσται εἰλικρινὴς καὶ οὐδεμία ποτὲ ὀπισθοβουλία κρατήσῃ ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν. Πᾶσα λοιπὸν εὐθύτης, πᾶσα εἰλικρίνεια, πᾶς φίλος τῆς δικαιοσύνης προσελθέτω ἡμῖν μετὰ θάρρους· εὐρήσῃ ἐν ἡμῖν τὸν πλεον ἐνθουν θιασώτην καὶ προασπιστὴν

αὐτῆς· πᾶσα δὲ ἀπόπειρα εἰς ἀδικίαν, καὶ πᾶτα πλαγία βουλή, στήτω μακρὰν ἀπ' ἡμῶν· διότι μόνον ἀποτέλεσμα ἔσται ἡ σύγκρουσις καὶ ἡ λύπη ἐν ἀμφοτέροις, ἐκείνῳ μὲν, ὅτι οὐκ ἐπέτυχε τοῦ πεποιμένου, ἡμῖν δὲ, ὅτι οὐκ ἠδυνήθημεν ἱκανοποιηταὶ τὸ αἴτημα αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοιούτων ἐπαγγελιῶν καὶ τοιούτων βάσεων δεόμενοι τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐπιβραβεύῃ ἡμῖν εἰρήνην, ὁμόνοιαν, προθυμίαν εἰς τὸ ἀγαθόν, πολλὸν τὸν ζῆλον εἰς τὸ καλόν, ἀκαταπόνητον ἔρωτα πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν φιλομουσίαν, ὅτε βασιλεύει ἀναξ φιλομουσότατος, ὁ σεπτὸς ἡμῶν Αὐτοκράτωρ Σουλτὰν Ἀβδὺλ Χαμὴδ ἐφέντης ἡμῶν, οὗ τὰ ἔτη εἰρησυχίας καὶ πανευδαίμονα, καὶ ἰσχυρὰν καὶ ἀνίκητον τὴν ἐπικράτησιν ἐν ἡμῖν θρησκευτικῶν ἀρχῶν καὶ χριστιανικῶν πεποιθήσεων ἀγνῶν καὶ ἀδιασείστων, εὐλογοῦμεν πάντας ὑμᾶς ἀπὸ καρδίας καὶ συνιστῶμεν προκαταβολικῶς πᾶσιν ὑμῖν, ἀγαπητοί μοι Χριστιανοί, ἵνα ἔχητε ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ βασίλειον ἡμῶν κράτος, φόβον πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ σέβας καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὰ ἱερά, εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν ἐν ὑμῖν, ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὸν πλησίον καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ὅπως διὰ πάντων τούτων, καὶ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν καὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ προθύμῳ ἐν πᾶσι συναντιλήψῃ,

εὐοδωθῇ τὸ κοινὸν τῆς ἐνεργείας ἔργον ἡμῶν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἐπιβραβεύοι ὑμῖν πᾶν ἀγαθόν.

Ναί, Θεὲ τῶν Πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν, Θεὸς ἰσχυρὸς, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, εὐλόγησον τὸν λαὸν τοῦτον τὸν περιούσιον, καὶ ἔμπλησον τὰ ταμεῖα αὐτοῦ σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ πάσης ἀγαθοσύνης, στήριζον αὐτὸν ἐν τῷ βραχίονί σου τῷ ἰσχυρῷ, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς εὐσταθείας, συνέτισον ἐν τῇ γνώσει τῶν σῶν ἀληθειῶν, τήρησον ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ ὁμονοίᾳ, καὶ ὁδήγησον εἰς ὁδοὺς ἑαυτῷ σωτηρίους· ἀμήν.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

(Συνέχ. "Ἴδε τεῦχος 11 ον)

Ζ'. Ἡ φυλάκισις.

Ὁ μικρὸς βοσκὸς παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐξηκολούθει νὰ ἀρνηταὶ ὅτι ἔκλεψε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐπάνω του, ἀλλ' ἐπέμενεν εἰς τὸ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ πόθεν τὰ ἔλαβεν. Ἡ ἐπίμονος αὕτη καὶ ἀκατανίκητος ἀντίστασις παρώργιζε τὸν δικαστὴν, καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ ἐπιθεβαιώσῃ τὰς ὑποφίας του. Καὶ μάλιστα διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅπου ἐπεκράτουν φρικῶδεις ἀκαταστασίαι, πολλὰ κλοπαὶ καὶ ληστεῖαι ἐγίνοντο εἰς τὰ περίχωρα. Ὅθεν ἐνόμι-

εἰς καμμίαν συμμορίαν ληστῶν, καὶ ἐπροσπάθουν ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν του νὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν. Ὅμως ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀπήλπιζε καὶ τὸν δικαστὴν καὶ ὅλον τὸν λαόν. Παντοῦ δὲ καὶ εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰς τὰ πλησίον χωρία, δὲν ἐλάλουν δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὴν φυλάκισιν ἐνὸς μικροῦ βοσκοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς ληστές.

Πρῶτον μάρτυρα ἐκάλεσεν ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Παύλου τὸν κύριόν του, καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξοχικῆς ἐκείνης κατοικίας καὶ τοὺς ἀνέκρινε.

Ὅτε ὁ γέρο-Θωμᾶς ἔλαβε τὴν κλησιν, ἦτο εἰς τὴν τράπεζαν μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν. Τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν Ἰωάνναν νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, διότι μόνῃ αὐτῇ ἀπὸ ὅλην τὴν οἰκογένειαν ἐγνώριζεν ὀλίγα γράμματα. Ἀφοῦ δὲ αὐτὴ ἀνέγνωσε τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου, ὅλοι ἐξέβαλον φωνὴν ἐκπληκτικὴν.

— Αὐτὸς κλέπτης! εἶναι ἀδύνατον! ἐπανελάβον οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι.

— Δὲν ἀνέγνωσας καλὰ, εἶπεν ὁ πατήρ εἰς τὴν Ἰωάνναν.

— Ἀλλοίμονον! εἶναι ἀληθέστατον, ἀπεκρίθη κλαίουσα καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς τελευταίους λόγους: ἐπειδὴ κατηγορεῖται ὅτι ἔκλεψεν εἰκοσιπέντε λουδοβίκια τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐπάνω του.

— Ἐπάνω του! παράξενον πρᾶγμα, ἔλεγεν ἡ σύζυγος τοῦ γέρο-Θωμᾶ.

— Ἄς κυττάξωμεν, ἐπανελάβεν ὁ γέρο-Θωμᾶς, σηκνόμενος. Ἀνοίξατε τὸ ἐρμάριον· ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχον ἑκατὸν πεντήκοντα φράγκα εἰς ἄργυρον καὶ εἰς χαρτονόμισμα, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς λουδο-

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ γυνὴ ἀροῦ ὁ ἀγρονόμος ἐμέτρησε τὰ χρήματά του, εἶναι σωστά;

— Σωστά εἶναι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Καὶ ἂν ἔλειπαν καὶ μερικά, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, δὲν θὰ εἶπῃ ὅτι τὰ ἔκλεψεν αὐτός.

— Ἔχεις δίκαιον, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ. Καὶ ὅμως εὐρέθησαν ἐπάνω του εἴκοσι πέντε λουδοβίκια· πόθεν τὰ ἐκέρδισεν; Ἴδου τί με ζαλίζει. Ἔλα, τέκνον μου, ἐπανελάβε, πρέπει νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν πόλιν. Ἴσως ἐκεῖ μάθωμεν τί τρέχει. Ἀλλὰ πῶς ἡμπόρεσε ν' ἀποκτήσῃ τόσον χρυσίον, ἐπανελάβεν, ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ἀνάχωρήσῃ.

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν διὰ τὴν πόλιν, ὅλοι καταζαλισμένοι, καὶ ὁ καθείς ἐπροσπάθει νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ αἰνίγμα λέγων· «Πῶς ἡμπόρεσε νὰ ἀποκτήσῃ τόσον χρυσίον, καὶ τί ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἵππον;» Μόνον ἡ Ἰωάννα δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι ἐσυλλογίζετο βαθέως, καὶ δάκρυα κρυφὰ ἔτρεχον ἡσυχῶς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχισε νὰ ἀνακρίνῃ κατὰ πρῶτον τοὺς χωρικοὺς τούτους, οἱ ὅποιοι ὁμοφώνως ἔδωκαν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἀξιολόγου διαγωγῆς τοῦ μικροῦ βοσκού. Ἀλλ' ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀγρονόμου καὶ τῆς συζύγου του ἐσυμπέρανεν, ὅτι ὁ Παῦλος ἐλθὼν εἰς αὐτοὺς χωρὶς χρήματα, δὲν ἠδύνατο εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του νὰ κερδίσῃ τόσα χρήματα, ὅσα εὐρέθησαν ἐπάνω του. Πόθεν λοιπὸν τὰ ἔλαβεν; Ἡ φρόνιμος καὶ τακτικὴ διαγωγή του, ἡ ἐργασία του, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἦτο ἀποχωρισμένος ἑξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἀπὸ τοῦ χωρίου. τέλος ὁ μικρὸς θησαυρὸς

τοῦ ἀγρονόμου, ὅστις εὐρέθη ἀνέπαρος, ὅλα ταῦτα ἀπεμάκρυνον τὰς ὑποψίας, ἡ μᾶλλον ἔρριπτον τὸν ἀνακριτὴν εἰς χάος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ ἀνακριτὴς ἐπαρουσίασε τὸν μικρὸν κατηγορούμενον εἰς τοὺς μάρτυρας, ἐλπίζων ὅτι ὁ κύριός του ἤθελεν εἶχει περισσοτέραν ἐπιρροὴν πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. «Ὅτε ὁ Παῦλος ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ γέρο-Θωμᾶ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἡ πρώτη του ὁρμὴ ἦτο νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν καὶ νὰ φωνάξῃ· «Ἄ! μὴ πιστεύῃς τίποτε! δὲν εἶμαι ἔνοχος».

— Σὲ πιστεύω, τέκνον μου· διότι πάντοτε ἐφάνης εἰς ἐμὲ τίμιος καὶ φιλόπονος. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν τὰ ἐκέρδισες, βέβαια, εἰς τὸ ὑποστατικόν. Εἰτέ μας λοιπὸν, ποῦ τὰ εὔρες, καὶ τί τὸν ἤθελες τὸν ἵππον;

— Δὲν ἡμπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος χαμηλόνων τοὺς ὀφθαλμούς μεθυσμένος, ὅχι, δὲν ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐπανελάβε με σταθερότητα. Ἀλλὰ σὺς ὁμνύω, γέρο-Θωμᾶ, ὅτι δὲν τὰ ἔκλεψα.

— Ἀχ! παιδί μου, τὸ ἡξεύρω. Ἀλλ' ἐπειδὴ σοῦ εἶνε τόσον εὐκόλον νὰ τὸ ἀποδείξῃς, φανέρωτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ τοιουτοτρόπως ὅλα τελειόνουσιν.

— Ἔλα, Παῦλε, παιδί μου, εἶπε καὶ ἡ κυρία του, ὁμίλησε, σὲ παρακλῶ καὶ ἐγὼ, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπῶ ὥς παιδί μου. Τὸ παιδίον ἔκλαιε μεθυσμένος, ἀλλὰ πάντοτε ἐφύλαττε τὸ μυστικόν. Τότε ἡ Ἰωάννα ἐπλητίασεν εἰς αὐτό, τοῦ ἔλαβε τὴν χεῖρα, καὶ θεωροῦσα αὐτὸ μεθυσμένον παρακλητικόν, τοῦ εἶπε με φωνὴν συγκεκινημένην· «Παῦλε, θέλεις λοιπὸν νὰ θεωρῇσαι κλέπτης;»

Εἰς ταύτας τὰς λέξεις ὁ Παῦλος ἤσθάνθη ὅτι ὅλη του ἡ καρδίᾳ συνεκινήθη· τὰ γόνιτά του ἔτρεμον, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰς φιλικὰς αὐτὰς παρακλήσεις, ἤνοιγε τὸ στόμα του διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν Ἰωάνναν· τότε δὲ ὁ ἀνακριτὴς, ὅστις εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν τὴν σφοδρὰν συγκίνησιν, ἐπλησίασε διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὴν ὁμολογίαν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ κατηγορουμένου. Ἡ ἐξαφνικὴ θέα τοῦ ἀνακριτοῦ ἐπροξένησεν εἰς τὸν μικρὸν βοσκὸν τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, ὅποιον αἰσθάνεται ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ὑπερβολικὸν πυρετὸν καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χύνεται ἄφθονον ὕδωρ. Εὐθύς τοῦ ἐπανηλθεν ὅλη ἡ παρουσία τοῦ πνεύματός του, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα εἰς τὴν μικρὰν φίλην του, εἶπε μὲ φωνὴν παρακλητικὴν.

— "Αχ! Ἰωάννα, δὲν ἠξεύρεις τί κακὸν μοῦ προξενεῖς· εἴαν τὸ ἠξευρες, δὲν θὰ μ' ἐστενοχώρεις πλέον νὰ λαλήσω . . . Ἀλλὰ καὶ σὺ, ἐπανέλαβε μὲ ἄκραν λύπην, καὶ σὺ θὰ μὲ περιφρονῇς;

"Ἐπειτα ἐσιώπησεν, ὡς μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀνοίξῃ πλέον τὸ στόμα του.

Ὁ ἀνακριτὴς, ἀπατηθεὶς εἰς τὰς προσδοκίας του, ἐπρόσταξε παρευθὺς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν κατηγορούμενον εἰς τὰς φυλακὰς μέχρις οὗ δικασθῇ. Ἐνῷ δὲ ἔστελλε νὰ φέρῃ στρατιώτας διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἐλάλει ὁ ἴδιος μὲ τοὺς ἀγρονόμους, ἡ Ἰωάννα στεκομένη πλησίον τοῦ φίλου της, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν λαιμόν της, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ἓν μικρὸν εἰκονισμάτιον ἀργυροῦν, τὸ ὅποιον ἔφερε

τὸν Παῦλον, εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ κλαίουσα.

— "Ὅχι, δὲν ἔπραξες κανὲν κακόν, Παῦλε, εἶμαι πολὺ βεβαία περὶ τούτου· δὲν ἔχεις καμμίαν σχέσιν μὲ ληστάς· ὅ,τι θέλουσιν ἄς εἴπωσι διὰ σέ, ἐγὼ πάντοτε θὰ σέ θεωρῶ ἁθῶν. Ἴδου, Παῦλε, λάβε αὐτὸ τὸ εἰκονισμάτιον, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔχω εἰς τὸν κόσμον. Λάβε το· θὰ σοῦ κάμῃ καλόν, καὶ δὲν θὰ σέ ἀφῇ νὰ μὲ λησμονήσῃς . . . δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— "ὦ! ποτέ! ποτέ! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ λυγμούς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύο στρατιῶται ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀνακριτοῦ διὰ νὰ λάβωσι τὸ παιδίον. Ἐκρυψε ταχέως τὸ εἰκονισμάτιον εἰς τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἐξῆλθε συναδεδυμένος ὑπὸ τῶν δύο του φυλάκων, χωρὶς νὰ εἴπῃ λόγον.

Η'. Τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος.

Ὁ κόμης Κερατνέκης μέινας μόνος εἰς τὴν κοιλάδα καὶ μὴ βλέπων τὸ παιδίον ἐπανερχόμενον τὴν δευτέραν τὸ πρωί, ἠπόρει δι' αὐτό. "Ὀλὴν δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόσμεινεν ἐπὶ ματαίῳ. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ὑπωπτεύθη ἄλλο τι δι' αὐτὴν τὴν βραδύτητα, εἰμὴ ὅτι θὰ ἔτυχεν εἰς τὸν Παῦλον καμμία μικρὰ ἀδιαθεσία. Ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐπαύριον ἔκαμεν ἀρκετὸν δρόμον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑποστατικοῦ, καὶ δὲν εἶδε τὸ παιδίον, ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ σπουδαίως. Τί συνέβη λοιπόν; Τί ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Παῦλον ἀπὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ, ἐν ᾧ αὐτὸς εἶνε ἀκριβής; Μήπως ἐν ᾧ ἔτρεχε μὲ τὸν ἵππον ἔπεσε καὶ ἔλα-

ρυψε κανένα καταδικασμένον; "Ολοι οὗτοι οἱ συλλογισμοὶ κατετάραττον τὸν κόμητα, καὶ ἐκατηγόρει τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἔγεινεν αἰτία δυστυχήματός τινος.

Ἐν τούτοις ἐπρόσμεινεν ἀκόμη ἕως εἰς τὴν Τετάρτην. Ἀλλ' ἄφ' οὗ εἶδεν ὅτι ἕως τὸ μεσημέριον καὶ αὐτῆς τῆς ἡμέρας δὲν ἔφάνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ὑποστατικόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἀνησυχίαν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνος του νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἤξευρε μὲν ὅτι ἐκινδύνευε παρουσιαζόμενος ὅλως διόλου ἀγνωστος εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' ἐπροτίμα νὰ πάθῃ κάλλιον, παρὰ νὰ τὸν ἐλέγχῃ ἡ συνείδησίς του, ὅτι ἐπροξένησε κακὸν εἰς ἓν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀφωσιωμένον εἰς αὐτόν. Ἐπειτα καὶ αἱ ὀλίγαι ζωοτροφίαι, τὰς ὁποίας ὁ Παῦλος τοῦ ἀφῆκεν ἀναχωρῶν, ἐτελείωσαν. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸν δρόμον χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καλῶς ποῦ ὑπάγει, διότι δὲν ἐγνώριζε διόλου τοὺς δρόμους.

Ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησε δύο ὀλοκλήρους ὥρας, ἔφθασεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας ἐνὸς χωρίου, τὸ ὅποιον ἐγνώρισε, διότι καὶ ἄλλοτε διέβη ἐκεῖθεν ἀπαξ καὶ δὶς. Ἀπὸ τὸν κόπον, ἂν θέλετε καὶ ἀπὸ τὴν πείναν, ἠναγκασμένος, ἐμβῆκεν εἰς ἓν μαγειρεῖον διὰ νὰ φάγῃ ὀλίγον, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε εἰς τὸ ὑποστατικὸν τῆς Σωσαίνης. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκάθηντο μερικοὶ χωρικοὶ εἰς τὴν τράπεζαν, ἔχωσε τὸν πῖλον ἕως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἀφ' οὗ ἔχαιρέτησεν ἐλαφρῶς, ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου. Ἐνῶ δὲ τοῦ ἤτοίμαζον τὸ φαγητόν, ἐτέντωσε τὰ ὦτά του διὰ νὰ ἀκούσῃ τί ἔλεγον ἐκεῖνοι οἱ ὁποί-

λῶσιν εἰ μὴ περὶ συνεδριάσεων, περὶ φυλακίσεων, περὶ λαιμητόμων, διότι τὰ τοιαῦτα ἦσαν τὰ συνειθισμένα ἀντικείμενα τῆς ὁμιλίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

Δὲν ἠξεύρει κανεὶς εἰς ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ, ἔλεγεν ὁ εἰς ἰσοῦ καὶ παιδία γίνονται κλέπται, καὶ κλέπται μεγάλοι.

— Καὶ ἐγὼ ἀπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. Ἐφαίνεται πολλὰ καλὸν καὶ τίμιον παιδίον, καὶ μάλιστα γῆρας μου ἔλεγεν ὁ γέρο-Θωμᾶς, ὅτι ποτὲ δὲν ἔλαβεν ἀπορροήν νὰ δυσαρεστηθῇ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ κόμης, ἐσῆκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνοιξε καὶ τὰ δύο του ὦτια.

— "Ολα αὐτὰ τὰ καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ λαλήσας πρῶτον, ἀλλὰ πῶς ἡμπόρεσε μὲ πέντε φράγκα τὸν μῆνα νὰ συνάξῃ εἴκοσι πέντε λουδοβίκια; Καὶ τὰ εἶδον μὲ τὰ ὀμμάτιά μου, ὅτι τὰ εἶχε, καὶ δὲν ἐφαίνεται διόλου ἐντροπιασμένος.

— Λοιπὸν! ἐπανέλαβεν ὁ ἄλλος, ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ εἰπῇς εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ κατόπιν θά βλέπομεν.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ τὰ εἰπῶ. Καὶ τώρα εἰς ὀλίγην ὥραν θὰ ξεκινήσω ἐπίτηδες· μετὰ δύο ὥρας θὰ δώσω τὴν μαρτυρίαν μου, καὶ ἀπ' ἐδῶ ἕως εἰς τὸ Ποντιῶν εἶναι σωστὰ μία ὥρα γεμάτη. Ἐλα λοιπὸν, ἅς πῖωμεν ἀκόμη ἄλλην μίαν, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ μαγειρείου.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν τρομερὰν συνομιλίαν ἐκατάλαβεν ὁ κόμης τὰ τρέχοντα. Δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Παῦλος ἐφυλακίσθη ὡς κλέπτης· ὅτι δὲν

ἔδωκε τὰ χρήματα, καὶ ὅτι ὑπέφερε πᾶσαν ἀτιμίαν καὶ κατασχύνην διὰ νὰ τὸν σώσῃ! Ὁ κόμης ἔκαμε τὰς σκέψεις ταύτας μὲ πικρίαν καὶ ἐμέμφετο τὴν ἀνοησίαν του. Διὰ τὴν ἐπιφορτίσιν τὸ παιδίον μὲ τοιαύτην ἐπικίνδυνον παραγγελίαν; Διὰ τὴν ἐπρόβλεπεν τὴν ἀναπόφευκτον ταύτην περίστασιν; Ἀλλ' ὅ,τι ἔγεινεν, ἔγεινε· τώρα ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν. Ὁ μόνος τρόπος ἦτο νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς δικαστὰς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ κόμης Κερατιέκης, ὁ καταδιωκόμενος. Αὕτη δὲ ἡ ἀλήθεια ἦτο ἡ ἰδία φυλάκισίς του, ἡ δίκη του ἐνώπιον τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου, καὶ ὁ θάνατός του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγνώριζεν, ἀλλὰ δὲν ἐδίσταζε νὰ τὸ κάμῃ.

— Αὐτὸ εἶνε χρέος μου, εἶπε, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐκπληρώσω χωρὶς νὰ λογαριάζω τὰ ἀποτελέσματα.

Ἐξῆλθε λοιπὸν ταχέως ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὸ Ποντιῦ.

Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐμβῆκεν εἰς τὴν πόλιν, παρετήρησε κάποιαν ταραχήν.

Θ'. Ἡ δίκη.

Ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἦτο γεμάτη ἀπὸ χωρικοὺς καὶ ἱπποπράτας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦσαν μάρτυρες. Ὁ δυστυχὴς Παῦλος καθήμενος εἰς τὴν ἑδραν τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἐσκυμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἤκουεν ὅσα ἔλεγον ὑπὲρ καὶ κατ' αὐτοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποστατικοῦ ἔδωκαν εἰλικρινῆ μαρτυρίαν περὶ τῆς τιμιότητός του, τοῦ

του. Καὶ αὐτὸς ὁ πρόεδρος συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ κόσμιον στάσιμόν του, ἀπὸ τὴν πραότητά του, ἀπὸ τὸ θλιβερὸν ὕψος τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν καρτερίαν, τὴν ὁποίαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἐδείκνυον, τὸν ἠρώτα μὲ ἀγαθότητα, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ, τὸν παρεκίλει νὰ μαρτυρήσῃ πόθεν ἔλαβε τὰ εἴκοσι πέντε λουδοβίκια. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν ἐρώτησιν ὁ Παῦλος εὐχαριστεῖτο νὰ ἀποκρίνηται.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ εἶπω, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔκλεψα. Οὔτε κλέπται μοῦ τὰ ἔδωκαν, οὔτε ἔχω καμμίαν σχέσιν μὲ ληστές· πάντοτε ἤμην τίμιον καὶ καλὸν παιδίον, ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Θεόν.

— Λοιπὸν! εἶπέ μας, πόθεν ἔχεις αὐτὸ τὸ χρυσίον;

Ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίθη διόλου.

Ἐξ αἰτίας δὲ τῆς ἰσχυρογνώμονος ταύτης σιωπῆς του παρώργισε τὸν εἰσαγγελέα, ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρησε μὲ πάθος, καὶ ἐζήτησε νὰ ἐφαρμοσθῇ ὅλη ἡ αὐστηρότης τῆς δικαιοσύνης κατὰ τοῦ ἐνόχου τούτου, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον νέος, καὶ ἐφαίνατο πολὺ κακοκέφαλος. Ὁ δικηγόρος του διορισθεὶς ἀπὸ τὸ δικαστήριον, δὲν κατέβαλε πολὺν κόπον διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ. Ἐπομένως ἐνώπιον τοῦ χρυσίου ἐκείνου καὶ τῶν ἐπανελημμένων ἀρνήσεων τοῦ κατηγορουμένου, εἰς τὸ νὰ ἀποκριθῇ δηλαδὴ εἰς τὴν ἐρώτησιν, πόθεν εἶχε τὰ χρήματα, ἡ ὑπεράσπισις ἦτο δύσκολος. Ἐπομένως, πεπεισμένους περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ πελάτου του, περιορίσθη σχεδὸν εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάβασιν τοῦ δικαστηρίου. Μετὰ τοῦτο βεβαίως ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ.

καταταί ἐσηκώθησαν διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκεψέων, καὶ νὰ ἀποφασίσωσι περὶ τῆς τύχης τοῦ μικροῦ θεσκού, ὁ πρόεδρος ἀπὸ αἶσθημα συμπαθείας παρεκίνησε καὶ τελευταίαν φοράν τὸ παιδίον νὰ φανερώσῃ ὅ,τι ἤρνεϊτο πάντοτε, ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τοῦλάχιστον τὴν κλοπὴν του.

— Τὸ δικαστήριον θὰ λογαριάσῃ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, τοῦ εἶπε, καὶ ἡ ποινὴ σου θὰ ᾔναι ἐλαφροτέρα.

Ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐγένετο μὲ ἀγαθότητα καὶ μὲ φανερόν ἐνδιαφέρον, τοῦ παιδίου ἡ σταθερότης ἤρχισε νὰ κλονίζεται. Ὅσον ἐπλησίασε τὸ τέλος τῆς δίκης, τόσον προέβλεπε μὲ φρίκην τὴν καταδίκην· ἡ φυλακὴ, ἡ ἀτιμία, τὸ μέλλον πλήρες αἰσχύνης, ἰδοὺ τί τὸν ἐπρόσμενον. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην· τὸ πρόσωπόν του σκεπασμένον ἀπὸ ζωντὰν ἐρυθρότητα, καὶ ἡ δύσκολος ἀναπνοὴ του, ἐφάνερωνον τὴν ἀγωνίαν του καὶ τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένουν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ φόβου δι' ἄδικον καὶ βέβαιον αἶσχος. Ἡ στιγμή αὕτη ἦτο τῶν τρωμερῶν καὶ πάνδεινος δι' αὐτόν. Ὁ πρόεδρος βλέπων αὐτὸν ὀρθιον καὶ ἑτοιμον νὰ λαλήσῃ, ἔσκυψε διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν μαρτυρίαν του, καὶ ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἤκουον μὲ βαθεῖαν σιωπὴν. Ἐν τούτοις ἡ σιωπὴ παρετείνετο, καὶ τὸ παιδίον πάντοτε ὀρθιον ἰστάμενον, καὶ μὲ τὸ βλέμμα τεταραγμένον, ἔμεινεν ἀκίνητον καὶ ἄφωνον. Αἶφνης ἔφερε τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς εἰν ἤθελε νὰ σταματήσῃ τοὺς παλμούς, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὰ ὄμματα, καὶ ἔπεσε πάλιν εἰς

τὴν φοράν ταύτην δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀναβολή, οἱ δικασταὶ ἐσηκώθησαν, καὶ μετ' ὀλίγου ἐλλόγους ἐκάθισαν εἰς τὰς θέσεις των διὰ νὰ ἀπαγγείλωσι τὴν καταδίκην του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΕΙΔΥΣΕΙΣ

— Περὶ τῆς ἐκ Κωνσταντινῶς ἀναχωρήσεως τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν ἀναγγιζόμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 60 φύλλῳ τῆς «Κωνσταντινῶς», τὰ ἀκόλουθα.

— Σήμερον ἀπέρχεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ νέος Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Γεηγόριος, περὶ οὗ πολλάκις ἐλαβὲν ἀφορμὴν ἡ «Κωνσταντινῶς» νὰ ἀναγγέλῃ ὅτι ἡ Α. Π. ὡς Μητροπολίτης Φιλίππουπόλεως εὐδοκίμως ἐξεπροσώπηται τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ συμφέροντα ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἐν Τραπεζοῦντι, εἰς ἧς τὴν ποιμαντορίαν ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ ψῆφος τῆς περὶ τὸν Πατριάρχην Συνόδου, θὰ φανῇ ἀντάξιος τῶν περὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ κοινῶν προσδοκιῶν, συνεχίζων οὕτω τὸ ἔργον τῆς ἐν Φιλίππουπόλει ποιμαντορίας αὐτοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας του προπαρασκευάζουσιν αὐτῷ ἀντάξιαν τῆς ὑπολήψεως, ἧς ἀπολαύει ἡ Α. Π. ὑποδοχὴν, καὶ ὅτι θὰ συνενώσωσι τὰ ἐαυτῶν προσπάθειας μετὰ τῶν τοῦ ποιμενάρχου αὐτῶν ὑπὲρ τῆς πρόδου καὶ ὑπὲρ τῆς περιφρουρήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν συμφερόντων.

— Τὰ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως τῆς Α. Π. καὶ τῆς γενομένης αὐτῇ ὑποδοχῆς περιγράφομεν ὥδε ἐν περιλήψει. Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, ἑσπέρῃ τῶν Βαλ-

τῆς ἡμετέρας πόλεως τὸ Γαλλικὸν ἀτμόπλουν, ἔρ' οὐ ἐπέβαιναν ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν κ. Γρηγόριος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τοῦ ἰποίου ἐκυμάτιζεν ἡ Ὀθωμανικὴ σημαία. Ἄμα τῇ ἀγκυροβολήτῃ τοῦ ἀτμόπλου ὁ τῆς Α. Π. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν πρωτοσύγγε-λος αἰδεσιμώτατος παπᾶ Ἰωάννης Οἰκονόμος Ὀλύμπιος κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς Δημογεροντίας προσγεδιασθὲν πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Π. ἐπέβη εἰς τὸ ἀτμόπλουν πρὸς προὔ-πάντησιν τῆς Α. Π. καὶ παρεκάλεσε ν' ἀνα-βάλλῃ ἐπὶ σμικρὸν τὴν ἀπόβασιν Αὐτῆς, ὅπως μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐκκλησιῶν προφθά-σῃ εἰς ὑποδοχὴν Αὐτῆς καὶ ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς πόλεως. Τὴν αὐτὴν παράκλη-σιν πρὸς τὴν Α. Π. ἐποιήσαντο καὶ οἱ σμι-κρὸν μετὰ ταῦτα ἀφικόμενοι εἰς τὸ ἀτμό-πλουν συμπατριῶται τῆς Α. Π. Μυτιληναῖοι. Ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν ἀποδεξάμε-νος τὴν αἴτησιν ταύτην, παρέμενεν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ οἱ μὲν δημογέροντες ἐπιβάν-τες εἰς τὸ ἀτμόπλουν προσηγόρευσαν τὴν Α. Π. διὰ τοῦ «ὡς εὖ παρέστης», ὁ δὲ κλῆρος καὶ λαὸς πολὺς τῆς ἡμετέρας Κοινότητος συνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας καὶ περιέμε-νε τὴν ἀπόβασιν Αὐτῆς. Πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Α. Π. καὶ πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως ἵστα-το ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας καὶ ὁ δραστήριος ὑπα-στυνόμος Οὐσεῖν-μπεης μετὰ τινων χωρο-φυλάκων. Μετ' ὀλίγον ἐξ ἄνῃ προσεγγίζουσα πρὸς τὴν ἀκτὴν ἡ τὴν Α. Π. κομίζουσα λέμ-βος φέρουσα τὴν Ὀθωμανικὴν σημαίαν καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ ἐτέρων δύο λέμβων, ὧν ἡ μὲν φέρουσα σημαίαν Ὀθωμανικὴν ἐ-κόμιζε τοὺς δημογέροντας, ἡ δ' ἔχουσα Ἑλ-ληνικὴν σημαίαν ἐκόμιζε τὸν πρὸς προὔπαν-τησιν τῆς Α. Π. ἀποσταλέντα διερμηνέα τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Προξενείου κ. Ι. Γιαν-νηκιπάνην. Ἄμα δὲ ἀποβάσαν τὴν Α. Π. περιεκύκλωσαν ὅ,τε κλῆρος καὶ ὁ λαὸς σπεύ-δοντες ν' ἀσπασθῶσι τὴν δεξιάν Αὐτῆς. Ἡ δὲ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν μετὰ φαιδρᾶς συγκινήσεως καὶ ἰλαρότητος νηλόγει τοὺς πάντας, ἕως ὅτου προσανεχθέντος Αὐτῷ τοῦ προσημασμένου διὰ τὴν Α. Π. ἱστοῦ, οὗ

δη ἐπ' αὐτοῦ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν λεωφό-
ρον τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου
Γρηγορίου, συνοδευόμενος ὑπὸ παντὸς τοῦ
πλήθους, ὅπερ ὁλονέν ἐπηύξανε καὶ μετὰ σε-
βασμοῦ ἐδέχετο τὰς εὐλογίας τῆς Α. Π. Πα-
ρὰ τὴν εἰσόδον δὲ τοῦ ναοῦ μαθηταὶ καὶ μα-
θήτριάι εἶχον περπατηθῆ πρὸς τιμὴν τῆς
Α. Π. Ἐνταῦθα ἡ Α. Π. ὁ Μητροπο-
λίτης καταβὰς τοῦ ἱπποῦ ἐνεδύθη τὸν ἀρ-
χιερατικὸν μανδύαν καὶ ἔλαβε τὴν ποιμαν-
τορικὴν ράβδον. Ἐνεδύθησαν δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς
τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν στολὰς, καὶ οἱ ψάλται
καὶ αἱ σημαῖαι καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα παρέ-
στησαν. Τότε δὲ προσεφώνησε πρὸς τὴν Α.
Π. ἐκ μέρους μὲν τῆς Δημογεροντίας ὁ γραμ-
ματεὺς αὐτῆς κ. Στυλιανὸς Γαλήνης, ἐκ μέ-
ρους δὲ τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἑλλ. Σχο-
λαίων ὁ κ. Ἰωάννης Α. Περχαρίδης. Πρὸς
τὰς προσφωνήσεις ταύτας, τὰς ὁποίας κα-
τωτέρω καταχωρίζομεν, τὰ προσήκοντα
ἐκ τοῦ προχείρου ἀπαντήσασα ἡ Α. Πανι-
ερότης εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν, προπορευομέ-
νων τῶν σημαιῶν καὶ ἐξαπτερύγων καὶ τῶν
ιερέων καὶ ψαλτῶν ᾄδόντων καὶ ἀκολουθοῦν-
τος τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐπλήρωσεν ἅπαντα
τὸν μέγιστον ναὸν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου καὶ
τὸν νέσθηκα αὐτοῦ. Ἀρ' οὐ δ' ἐν τῷ ναῷ
ἐτελέσθη ἡ συνήθης τελετὴ ἡ καλουμένη
αἵτησις, ὑπὸ μὲν τοῦ σεβασμοῦ πρωτο-
συγγέλου παπᾶ Ἰωάννου Οἰκονόμου ἀνεγνώ-
σθη πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ συστατικὴ τῆς
Α. Π. καὶ προτρεπτικὴ τοῦ χριστιανικοῦ
πληρώματος πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς
τὸν ποιμενάρχην αὐτοῦ ὀφειλομένων καθη-
κόντων ὑπὸ δὲ τῆς Α. Π. ἐξεφωνήθη λόγος
σπουδαῖος, ὃν ἡ Α. Π. ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ δη-
μοσιεύσωμεν, καὶ ἔχομεν ἤδη καταχωρι-
σμένον ἐν ταῖς πρώταις σελίδι τοῦ παρόντος
τεύχους. Μετὰ ταῦτα ψαλλομένου τοῦ πολυ-
χρονισμοῦ τῆς Α. Π. προσῆλθον πάντες καὶ
ἡσπάζθησαν τὴν δεξιάν τῆς Α. Πανιερότητος,
μεθ' ὃ Αὐτὴ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Μητρό-
πολιν συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κλήρου, τῶν δη-
μογερόντων, τῶν Ἐφύρων καὶ Συμβούλων τῶν
σχολείων, τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν διδασκά-

λῶν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Κοινότητος, τοῦ προεδρείου καὶ τῶν μελῶν τοῦ ἑνταῦθα Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου « Ξενοφῶντος », τοῦ ἐν τῷ Διοικητικῷ συμβουλίῳ ἀντιπροσώπου κ. Βασιλείου Τερζοπούλου καὶ τοῦ διερμηνεύς τοῦ Ῥωσικοῦ προξενείου κ. Ὁθανές Νουριχάν καὶ τινων ἄλλων. Ἐνταῦθα δὲ προσεφώνησε πρὸς τὴν Α. Π. τὸ « ὡς εὖ παρέστης » ἐκ μέρους μὲν τοῦ προξενείου τῆς Ῥωσσίας ὁ διερμηνεύς κ. Ὁθανές Νουριχάν, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου « Ξενοφῶντος » ὁ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Γεώργιος Χ΄ Π. Τζουλιάδης. Μετὰ ταῦτα ἀσπασθέντες καὶ πάλιν οἱ συνελθόντες τὴν δεξιὰν τῆς Α. Π. ἀπῆλθον. Τὴν δὲ Α. Π. κατόπιν ἐπεσκέφθησαν καὶ οἱ διερμηνεῖς τῶν ἄλλων προξενείων, ὁ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ναπολέων Μπέτσος, οἱ προϊστάμενοι τοῦ κλήρου τῶν Γρηγοριανῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Καθολικῶν, ἡ Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητῆς Χασάν πασσάς, ὁ Ἀλάϊ-πεης, ὁ πρόεδρος τῆς ἑνταῦθα Ἑλλ. Ἐμπορικῆς Λέσχης « Ἀνατολῆς » κ. Κωνσταντῖνος Α. Θεοφύλακτος καὶ ἄλλοι πολλοί.

Προσφώνησις τῆς Δημογεροντίας

Πανιερώτατε!

Κατ' ἀπόφασιν τῆς σεβαστῆς Δημογεροντίας τῆς πόλεως ταύτης κληθεὶς ὁ ταπεινὸς ἐγὼ, ὅπως προσαγορεύσω τὴν Υ. Σ. διὰ τοῦ « ὡς εὖ παρέστης » ἐν ὀνόματι αὐτῆς καὶ τῆς πόλεως ἀπάσης, ἣν ἐκπροσωπεῖ, μεθ' οἷας καρδίας καὶ μετὰ ποίας κατανύξεως προσέρχομαι νὰ διερμηνεύσω πιστῶς τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τοῦ σεβαστοῦ τούτου σωματείου, οὐ δύναμαι νὰ περιγράψω, ὡς ἐπιθυμῶ.

Ἐν ταύτῃ τῇ στιγμή, Πανιερώτατε, καθ' ἣν ἡ πόλις ἅπασα μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ἀνεκφράστου εὐφροσύνης ὑποδέχεται τὸν σεπτὸν αὐτῆς Ἱεράρχην Ὑμᾶς, πεπεισμένη εἰς τὰς περιλαλήτους ἀρετάς καὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ προσόντα Ὑμῶν, ἀφοσιούται εἰς τὴν Υ. Π. τὰς χρηστοτέρας περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐπαρχίας τρέφουσα ἐλπίδας ὑπὸ τὴν συνετὴν

ση ὁ Ὑψιστος νὰ ἀκμάσῃ πάλιν ἡ πόλις αὕτη καὶ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ περιοπὴν, ὅπως εὐδαίμων οὕτα καθ' ἐαυτήν, κέντρον διατελέσῃ ἐσαεὶ διαρκές ἐλληνοπροποῦς καὶ χριστιανικῆς παιδείσεως ἅπαντος τοῦ Πόντου.

Τό γ' ἐρ' ἡμῖν ἐναποθέτοντες εἰς τὴν Ὑμετέραν πατρικὴν μέριμναν τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν εὐημερίαν τῆς ἐπαρχίας καὶ ἰδίως τῆς πόλεως ταύτης, δὲν ἀμνημονοῦμεν καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν καθῆκον, πρόθυμοι ὄντες νὰ μὴ φεισθῶμεν οὔτε πόνων, οὔτε θυσιῶν, προκειμένου περὶ γενικοῦ συμφέροντος αὐτῆς, νὰ συνεργασθῶμεν ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν ὁδηγίαν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Σήμερον δὲ ὅτε ἡ Υ. Σ. παρίσταται ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν διακυβέρνησιν τοῦ θεόθεν πεπιστευμένου Ὑμῖν ποιμνίου, ἵνα ὁδηγήσῃ αὐτὸ εἰς νομὰς σωτηρίου τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως, ἅπαντες οἱ εὐσεβεῖς ταύτης τῆς πόλεως καίτοιχοι, τὸ χριστῶνυμον πλήρωμα, ὕψιστον νομίζουσιν αὐτῶν καθῆκον ἔνθεν μὲν νὰ συγχαρῶσι τῇ Υ. Π. καὶ προσφωνήσωσιν Αὐτῇ τὸ « ὡς εὖ παρέστης », βαθεῖαν συναισθανόμενοι τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τε τὴν μητέρα ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ εὐστόχῳ ἐκλογῇ Αὐτῆς προσιωνιζόμενοι ἐξ αὐτῆς καὶ προσδοκῶντες μεγάλα ἀγαθὰ, καὶ πρὸς τὸν φιλόλαον ἡμῶν Ἀνακτα Σουλτάν Ἀπτούλ Χαμίτ Χάν, τὸν εὐδοκήσαντα νὰ ἐπιστηρίξῃ καὶ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν Ὑμῶν διὰ τοῦ Ὑψηλοῦ αὐτοῦ Βερατίου· ἔνθεν δὲ διὰ νὰ καθικετεύσωσι τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, ἵνα διαφυλάξῃ ὑμᾶς ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ, παγιώσῃ δὲ τὴν Μητροπολιτικὴν Ὑμῶν ἔδραν ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ἐπιδόσεως τοῦ Χριστωνύμου Αὐτῆς ποιμνίου.

Ἐπὶ τούτοις μιᾶ φωνῇ ἀναβοήσωμεν Πολυχρόνιον διαφύλαττε ὁ Θεὸς ἡμῶν τὸν Σεβαστὸν ἡμῶν Ἀρχιερέα Γρηγόριον, εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὸς ὀφθαλμοὺς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν

Προσφώνησις τῆς Διευθύνσεως τῶν Σχολείων.

Πανιερώτατε!

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων Τραπεζοῦντος, ἐκφράζουσα τὰ αἰσθήματα αὐτῆς τε καὶ τοῦ συλλόγου τῶν διδασκάλων, ὡς καὶ πάσης τῆς μαθητευούσης νεότητος, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον τῆς ἐπαρχίας ταύτης, καὶ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ Αὐτῆς ἀφίξει, ἀγάλλεται καὶ χαίρει ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν εὐτυχίαν ταύτην, καὶ ἐλπίζει ὅτι, ὑπὸ τὴν πατρικὴν φροντίδα καὶ μέριμναν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, τὰ Σχολεῖα τῆς πόλεως θὰ λάβωσι νέαν ὥθησιν πρὸς τὰ πρόσω, πρὸς τὴν πρόδοον. Τὸ Φροντιστήριον τῆς ἡμετέρας πόλεως, καυχώμενον ἐπὶ τῇ ἀρχαιότητι αὐτοῦ, καὶ δυνάμενον νὰ ἐπιδείξῃ ἔν τε τῇ πόλει καὶ ἐν τοῖς πέριξ τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς, οὓς μέχρι τοῦδε παρήγαγεν, εἶνε ὁ μόνος ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ φανὸς τῆς παιδείας, ὅστις διαχέει τὸ φῶς αὐτοῦ καθ' ἅπαντα τὸν Πόντον, καὶ ἀφ' οὗ πάντες ἐλπίζουν τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου· ὡς τοιοῦτον δέ, ἔχει ἀνάγκην τῆς ἀγρύπνου μερίμνης τῶν τε συντηρούντων αὐτὸ, καὶ τῶν τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιτήρησιν τῶν σχολείων ἐπιτετραμμένων. Καὶ ἡ μὲν πόλις, συναισθανομένη τὸ μέγα καθήκον, τὸ ὑπὸ τῆς συντηρήσεως τοῦ Φροντιστηρίου ἐπιβαλλόμενον, πάνυ φιλοτίμως καὶ γενναίως ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καὶ προαγωγῆς αὐτοῦ ἀγωνίζεται· καὶ Ἐφοροὶ ἀόκνως ἐργάζονται, καὶ διδάσκαλοι κοπιῶσι, καὶ φιλόμουσι πολῖται ἀφειδῶς προσφέρουσιν. Ὑπολείπεται λοιπὸν ἡ ἀρωγὴ τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, καὶ ἡ ἀγρυπνός ἐπιτήρησις. Ἐχοντες δὲ πεποιθῆσιν εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, ἥς ἡ φήμη ἀφίκετο πρὸς Αὐτῆς, ἐλπίζομεν ὅτι, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α. Μ. τοῦ φιλομούσου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν, τὴν ἰδιαιτέραν τῆς Υ. Σ. ἀγάπην καὶ μέριμναν θὰ προσελκύσῃ τὰ σχολεῖα, καὶ ὁ μοναδικὸς κατὰ τὸν Πόντον τῆς

παιδείας φανὸς διὰ νέου καὶ ἀφθόνου ἐλαίου θὰ ποτίζηται, καὶ ἡ καλλιέργεια τῶν γραμμάτων θὰ διαχέῃ δαψιλῶς τοὺς γλυκεῖς αὐτῆς καρπούς. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει λοιπὸν καὶ ἐλπίδι ταύτῃ ἡ Διεύθυνσις τῶν Σχολείων, ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τε καὶ πάντων τῶν διδασκάλων καὶ τῶν μαθητῶν, εὐχεται τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι ἀπὸ καρδίας τὸ « Ὡς εὖ παρέστης ».

— Τῇ δὲ Δευτέρᾳ προσῆλθε πρὸς τὴν Α. Π. ἐπιτροπὴ τῆς ἐνταῦθα Ἀδελφότητος τῶν Σουρμενιτῶν « Πρόδου » καὶ προσεφώνησε τοιάδε.

Πανιερώτατε Δέσποτα!

Ἡ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης Σουρμενιτῶν « Πρόδος », ὠθουμένη ὑπ' αἰσθημάτων βαθείας χαρᾶς διὰ τὴν ἐκλογὴν, ἡμεῖς δὲ καὶ αἰσίαν ἐνταῦθα ἀπόδασιν τῆς Υ. Π., ἀνέθηκεν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ, ὅπως ἐκφωνῶν τὸ « εὖ παρέστης », διερμηνεύσω καὶ ὑποβάλω Αὐτῇ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην τῆς. Ἡ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἡ αἰετοτε μεριμνώσα καὶ καθοδηγοῦσα ἐν παντοίοις χαλεποῖς καιροῖς εἰς εὐπρόσιτον λιμένα τὸ Ὀρθόδοξον πλήρωμα, διὰ τῆς εἰς τὴν Υ. Π. ἐμπιστεύσεως τῆς διακυβερνήσεως τῶν κοινοτικῶν τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας ταύτης πραγμάτων, ἐνέπλησεν ἡμᾶς θάρρους ἐλπίδων. Ὁ δὲ γαληνός καὶ κραταιότατος τοῦ Βασιλείου Κράτους Γαζὺ Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν ἐφέντης μας, ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα καὶ προστασίαν τοῦ ὁποῦ εὐήμεροῦσι καὶ ἀναπτύσσονται τὰ φῶτα καὶ ἡ παιδεία τῶν διαφόρων θρησκευμάτων καὶ ἐθνότητων, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Υ. Π. ἐνέπλησεν ἡμᾶς χαρᾶς. Ἐπὶ τούτοις δὲ πᾶσιν ἀποδίδουσα αὐτοῖς ἡ ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων τῆς πατρίδος ἀπὸ ἐξαετίας ὁσημέραι κρατυνομένη καὶ ἐμπεδουμένη Ἀδελφότης « Πρόδος » τὴν ὀφείλουμένην βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην, ἐκπληροῦσα καθήκον ἱερὸν ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ, ἐκλιπαρεῖ Ὑμᾶς τὸν Σε-

πτὸν Ποιμενάρχην, ὅπως ἀναπτέρωσῃ αὐτήν, ὅπως περιλαμβάνων αὐτὴν ἐν τοῖς κόλοις τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀμεροληψίας, τοῦ πρὸς τὰ γράμματα ἔρωτος καὶ τῆς ἰσχύος ἐν γένει Αὐτοῦ, μεριμνήσῃ ὑπὲρ τῆς κραταιώσεως, βελτιώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ σωματείου τούτου.

Ὅθεν ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης Σουρμενιτῶν « Πρύθοδος », ἐναντι τῶν διὰ τὰ κοινὰ κόπων καὶ μόχθων, ὧν ἡ Υ. Π. ἐτάχθη ἐκουσίως ἐκτελεστῆς, ἐναντι δὲ τῆς διαθεβαιώσεως τῶν ἐλπίδων, ὅς παρ' Αὐτῆς παραδοκεῖ, δεξιουμένη ἐν ἀγαλλιάσει καὶ χερᾷ Αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος, προσφωνεῖ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ εὐπειθείας « Εὖ παρέστης ».

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ ἡ Α. Πανιερότης ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν ἡμέτερον Νομάρχην καὶ μετὰ ταῦτα ἐποιήσατο καὶ ἄλλας τινὰς ἐπισκέψεις.

— Οἱ ἀξιότιμοι Ἐφοροὶ τῶν σχολείων τῆς ἡμετέρας πόλεως παντὸς ἐπαίνου ἀξιοί· εἰσι διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, ἣν καταβάλλουσιν εἰς τὸ νὰ πληρόνωνται τοῖς διδασκάλοις τὰ διδασκτὰ ἐγκαίρως καὶ τακτικῶς· διότι οὐ μόνον μέχρι τοῦδε κατὰ μῆνα τακτικῶς τὸ δέκατον τοῦ μισθοῦ ἐπλήρονον, ἀλλὰ καὶ προσεγγίζοντος τοῦ Πάσχα, πᾶσι τοῖς διδασκάλοις τὸ μηνιαῖον τοῦ Μαρτίου πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ ἐπλήρωσαν.

— Ἐν τῷ χωρίῳ Σουρμένῳ Τσίπα, περιέχοντι διακοσίας περίπου οἰκίας, συνέστη ἐφέτος ἰδιαίτερα Ἑλληνικὴ Σχολὴ ἔχουσα δύο τάξεις. Ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἐπ' ἐσχάτων συνέστη καὶ Ἀδελφότης ἐπικαλουμένη « Ὁ-

μόνοια » καὶ σκοπὸν ἔχουσα τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀπόρων μαθητῶν, ὡς καὶ τὸν καταρτισμὸν Βιβλιοθήκης. Δὲν δυνάμεθα ἡ νὰ ἐπαινέσωμεν τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἀπιδεικνυομένην προθυμίαν τῶν κατῴκων τοῦ Τσίπα, εἴτινες καὶ τὴν ἀνέγερσιν μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Σωτῆρος φιλοτίμως ἐπιχειρήσαντες πρὸ τινος χρόνου, εἰς πέρας σχεδὸν ἤδη ἤνεγκον.

— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια γράφει τὰ ἑξῆς:

Κατ' ἐπιστολὰς ἐξ Ἀντιοχείας ἀπεβίωσεν εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἱεραρχῶν τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου, ὁ Μητροπολίτης Ἐμέσης Διονύσιος, Τραπεζοῦντιος τὴν ~~ἀφ᾽~~ ἐξηκόντουτῆς τὴν ἡλικίαν.

— Ὁ δὲ Νεολόγος τὰ ἀκόλουθα:

Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι τῇ Τετάρτῃ (6 Μαρτίου) ἐτελέσθησαν ἐν Βιέννῃ, εὐλογοῦντος τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ζερλέντη, οἱ ἀρραβῶνες τῆς Δεσποινίδος Παρέσσης Σειργανίδου, ἀδελφῆς τοῦ ἐκεῖ ἡμετέρου φίλου κ. Α. Σειργανίδου, μετὰ τοῦ ἀξιότιμου ὁμογενοῦς κ. Ἀλεξίου Κασσάνη. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας εὐχόμεθα ταχεῖαν τήνστέψιν.

— Πρὸ ἡμερῶν ἀνέγνωμεν ἐν τῇ « Κωνστ]πόλει » ὅτι, κατὰ τὴν « Χακηκάτ », γυνὴ ἔτεκεν ἀνθρωπόμορφον τέρας, ἔχον δύο κεφαλὰς, ἐπτά πόδας καὶ δύο οὐράς, ἐν τινι χωρίῳ παρὰ τὴν Κερασοῦντα. Παρὰ Κερασούντιον, ἐπ' ἐσχάτων ἀφικομένου εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, πληροφορούμεθα ὅτι τὸ τερατῶδες τοῦτο μωσχάριον

ἐγεννήθη οὐχὶ ἐκ γυναικὸς, ἀλλ' ἐξ ἀγέλαδος.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς τρίτης ἡμέρας τοῦ Πάσχ. δοθήσεται χορὸς ἐν τῇ Λέσχη.

— Ἀφίκοντο ἐκ Κων)πόλεως μὲν ὁ πανοσ. ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθ. Δομνηνός, καὶ ὁ πρῶην καθηγούμενος τῆς Σουμελάς πανοσ. κ. Γρηγόριος, καὶ ὁ νῦν καθηγούμε. τῆς αὐτῆς μονῆς κ. Χ' Παρθένιος· ἐκ Κερατοῦντος δὲ ὁ ἐλλ. Διευθυντὴς τῶν ἐκεῖ Ἑλληνικῶν σχολείων κ. Ι. Γ. Βαλαβάνης, ἐκ Βατοῦμ· δὲ ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Διευθυντὴς τῶν σχολείων ἐλλόγιμος κ. Ν. Ξυνόπουλος, ἐξ Αἰκατερινονδαρ δὲ οἱ κ. κ. Δημήτριος Ἰωακειμίδης καὶ Ἰωάν. Κούσης· ἐκ Βακοῦ ὁ κ. Παναγιώτης Θεοφύλακτος, ἐξ Ὁδησοῦ ὁ κ. Ἰορδάνης Πουλουλίδης, καὶ ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Γεώργιος Ποιμενίδης, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου σπουδάζων ἰατρικὴν.

— Μετὰ Ολίψεως ἀναγγέλλομεν τὴν πρό τινων ἡμερῶν ἐν Νέα Ῥωσσία ἀποβίωσιν τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἡμετέρας πόλεως Ἰωάννου Κ. Κυριακῶφ· ἐσμέν δὲ βέβαιοι, ὅτι μετὰ λύπης θ' ἀκούσωσι τὴν τελευτὴν τοῦ ἀνδρός καὶ πάντες οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ, ἀναμνησκόμενοι τὴν ζωήραν φιλοπατίαν του, ἐξ ἧς παρὰ κινούμενος ὁ μακαρίτης, πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν διὰ τακτικῆς καὶ ἐπισήμου διαθήκης ὥρισεν, ὅπως μετὰ τὴν τελευ-

τὴν καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ περιέλθῃ εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς πατρίδος πᾶσα ἢ ἐν Νέα Ῥωσσία κτηματικῇ περιουσίᾳ αὐτοῦ, συνισταμένη εἰς τρεῖς οἰκίας, ἓνα οἰκίσκον καὶ τρία λίθινα καταστήματα, ὧν ἡ ἀξία καὶ πρότερον οὐτα οὐχὶ σμικρὰ, ἔτι μᾶλλον ἐπ' ἐσχάτων ηὔξησε διὰ τὸν λόγον ὅτι πλησίον αὐτῶν μέλλει νὰ διέλθῃ ἡ σχεδιαζομένη σιδηροδρομικὴ ἐδός.

Ἐκφράζοντες δὲ πρὸς τὴν βαρυνθεοῦσαν σύζυγον τοῦ μακαρίτου τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήρια ἡμῶν, πεποιθήμεν συγχρόνως, ὅτι αὕτη, ἀναλογιζομένη τὴν εὐκλειαν καὶ δόξαν, ἣν ὁ μακαρίτης ἀπέκτησε διὰ τῆς εὐεργετικῆς πράξεώς του, καὶ τὴν ἀνταμοιβήν, ἣν παρὰ τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς θὰ λάβῃ, θέλει παρηγορήσῃ ἑαυτὴν καὶ ἀνακουφίσῃ τὴν τεθλιμμένην καρδίαν αὐτῆς· ὅτι δὲ καὶ θέλει σεβασθῇ τὴν ἱεράν θέλησιν τοῦ φιλοπάτριδος ἀνδρός αὐτῆς, καθ' ἡμᾶς εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

— Ἐνταῦθα δὲ ἐννενηκοντούτης περίπου ἐτελεύτησε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐκηδεύθη ὁ Μιχαὴλ Μανωμένος. Ἡ δὲ κηδεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἣν ἐτέλεσεν ἡ Α. Π. ὁ νέος Μητροπολίτης ἡμῶν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὁ πρωτομάστορος Θεόδωρος Χρυσώνης, ὁ ἀποπερατώνσας τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐνταῦθα ναοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου.

ΠΟΙΗΜΑ

Ἄσμα Κυριακῆς.
 Ἡμέρα τοῦ Κυρίου,
 προσέλθετε πιστοί,
 Πατὴρ ἐπουρανίου
 ἡμέρα σεβαστή.
 Ἀκούσατε, σημαίνει
 ὁ κώδων τοῦ ναοῦ.
 Μᾶς κράζει, μᾶς προσμένει
 ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ.
 Τίς δῶρ' ἀγάπης φέρων
 δὲν σπεύδει πρὸς αὐτόν;
 Τίς δὲν λατρεύει χαίρων
 τὸν μόνον λατρευτόν;
 Ἀλ. Κατακουζηνός.

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Εἶμαι ἄψυχόν τι σῶμα,
 ἔχω χεῖρας χωρὶς σῶμα,
 καὶ πιάνω παρευθὺς
 ὅ,τι σὺ δὲν ἠμπορεῖς.

2. Αἶνιγμα.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸ μέτρημα,
 θὰ εὕρης, ἂν ζητήσης,
 κ' εἰς τὰ φυτὰ τὸ δεύτερον
 εὐθὺς θὰ ἀπαντήσης.
 τὸ ὅλον, ἂν τὸ ξεύρης,
 'ς τὸν κῆπον θὰ τὸ εὕρης.

3. Αἶνιγμα.

Τὸ μὲν πρῶτόν μου γράμμα τι εἶναι,
 μὲ τὸ δεύτερον ἕκαστος βλέπει,
 κ' εἰς τὸ ὅλον μου ὅστις εἰσέλθῃ,
 φεῦ! τὸ δεύτερον παύει νὰ βλέπῃ.

4. Αἶνιγμα.

Ἔχω ξύλινον τὸ σῶμα,
 ἐκ μετάλλου τὴν καρδίαν,
 περικόπτεις μου τὸ σῶμα,
 κατατρίβεις τὴν καρδίαν,
 καὶ μὲ κάμνεις νὰ γεννῶ
 ὅσα ἔχεις ἐν τῷ νῷ.

5. Αἶνιγμα.

Μακρὰ, πλατέα θγαίνουν,
 ἀπ' ὄρη καταβαίνουν
 εἰς ἄλογα καθάλα·
 μετὰ πολυτελείας
 μᾶς κτίζουσιν οἰκίας
 καὶ ἐπιπλα καὶ ἄλλα·
 καὶ μόνα τῶν ξηραίνονται
 μὰ πάντοτε μᾶς φαίνονται
 σὰν ἴδια πῶς εἶνε.

6. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα πόλεις εἶνε [δυνατὸν νὰ] φέρεται
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς;

7. Γρῆφος.

6 S τ Η + (θεός τῶν ἀρχαίων) τι

1 δο (ξύλινα ἀγάλματα) σ Τ Σ ο

I. Π.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 12-ῳ τεύχει.

1. Ἀλεξίβροχον ἢ σκιάδιον. — 2. Ἐλαίον. — 3. Παρακαταθήκη (παρά κατὰ θήκη) — 4. Ἰνέπολις. — 5. Τὸ χάνι (χάνει). — 6. Ἐπιτάφιος θρῆνος. — 7. Μηδὲνα περιφρόνει.